

med Pension, under Rigsretsanklage; men det er jo klart, at det vilde blive et for stort Apparat, at sætte i Bevægelse for dette Tilfælde Skyld; derfor benytter man det ikke; men det maa Ministeriet dog muligviis erkjende, at vi altsaa i en vis Forstand ere maadeholdne. Vi forlange nu af Ministeriet, at det søger at oprette en i vore Dine begaaet Feil ved, efterat en saadan Beslutning af Thinget, som jeg forventer vil skee, om Nægtelsen af dette Bælsøb er tagen, i Kraft af § 7 Nr. 5, at faae at vide, hvorvidt han er berettiget til, at dette Bælsøb udbetales eller ikke. Det er min Opfattelse, at saalænge dette Contrastsmaal ikke er anlagt mod Bedkommende, saalænge nægte vi vedblivende Pensionen, og saa tænker jeg nok, at den høitærede Regjering vil foranledige et saadant Spøgsmaal anlagt, og for Resultatet af dette skal jeg villig bære mig, idet jeg gjennem dette faaer, som jeg før nævnte, en klar Forestilling om, af hvilke Feil vor Lovgivning paa dette Omraade lider; men jeg kan ikke indsee, at vi skulle opgive dette Forsøg til samme Tid, som vi med Hensyn til Pensioners Udbetaling iøvrigt staae i en uhyre Grad værgeløse som Bevillingsmyndighed. Regjeringen kan befordre Embedsmænd til høie Embeder; affledige dem i en yngre Alder og give dem Pension efter det høitlønede Embede, som de have havt i faa Aar, og vi ere forpligtede til at udrede dem. Den Pensionerede behøver ikke at røre sin Haand i Statens Tjeneste paa Grund af den Pension, han erholder. De Herrere vilde, ved at gjennemgaae de bestaaende Pensionslove, see, med hvilken Omhu disse ere skrevne for Alt, hvad der hedder Embedsstand, de ere skrevne saaledes, at jeg ikke kan indsee, hvorledes de kunde være skrevne mere velvilligt imod Embedsstanden, dersom de vare ikke blot udelukkende forfattede af Embedsmænd, men ogsaa udelukkende behandlede og vedtagne af saadanne. Skulle vi nu til denne Stilling, der, som sagt, i høi Grad svækker vor Bevillingsmyndighed — det er min Opfattelse — føie Anerkjendelsen af det Princip, at naar en Regjering har afflediget en Mand efter Pensionslovens § 1, saa er der med Historien ude, saa ere vi nødte til at anerkjende Pensionen, der er ikke videre ved

denne. Sag at gjøre; ja, saa gaae vi endnu hyerligere end i mine Dine fornødent, og det er dette, vi skulle søge at værges os imod. Derfor skal ogsaa jeg tillade mig, at anbefale dette Mindretalsforslag.

Casse: Jeg skal ikke komme tilbage til, hvad det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Alder) sagde. Jeg vil troe, at han har fuldkommen Ret, naar han i Mod sætning til den Maade, hvorpaa jeg har tilladt mig at udtale mig angaaende denne Sag, tilægger sig at have talt saaledes, at den stilles i et stærkt Lys. Dette er aldrig min Opgave i den Betydning, men den er kun at fremstille Sagen saaledes, som Forholdene kræve, at den bør forelægges, med den størst mulige Klarhed. Jeg har ikke, som den ærede Rigsdagsmand anførte, sagt, at § 6 kun angik Misligheder i Embedsførelsen, men jeg har sagt, at Betingelsen for Anvendelsen af denne Paragraph var, at der var begaaet Misligheder, som forringede eller tilintetgjorde Agtelsen og Tilliden, og dette har jeg fremhævet i Anledning af hans tidligere Bemærkning om, at der deels kunde være Spøgsmaal om ond Villie, deels om Noget, som laa udenfor en saadan. Hvad der ligger udenfor en ond Villie, kan efter min Mening ikke danne nogen Mislighed; men jeg skal dog ikke nærmere imødegaae den ærede Rigsdagsmand paa dette Punkt, thi jeg anseer det i og for sig for overflødigt. Naar han i sit Svar til mig gjentog sine forunderlige, for mig rigtignok meget uklare og uforstaaelige Utringer om vildfarende Meninger angaaende Mit og Dit, behøver jeg ikke sige, at hvad der for mig er istand til at hæve Begrebet om Strafftyld og Strafbarhed, er ikke saadanne vildfarende Meninger, som synes at foresvæve den ærede Rigsdagsmand, men det er — og jeg tør ogsaa her imødegaae den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) — saadanne sygelige Fornemmelser og exalterede Anstuelser, som, naar de ere tilstede, maae indvirke paa Bedømmelsen af, hvorvidt Grunden til den bedkommende Mand's Handlinger er svigagtigt Forsæt og bedragerisk Hensigt, eller ikke. Dette Hensyn maa indvirke paa Bedømmelsen af Strafftylden; men af ganske naturlige Grunde